

B. Christensen: Jeg kan være enig i Meget af det, vi hørte fra den sidste ærede Taler og navnlig deler jeg ganske den Opfattelse med ham, at det Skridt, vi nu ere isærd med at foretage, selvfølgelig maa være et Overgangs. Har man med nogen Opmærksomhed fulgt vor Udvikling i de senere Aar, vil det ikke kunne være undgaaet Nogen, at vi ligesom ved en tvingende Magt ere bleven førte henimod, hvad den ærede Taler betegner med Ordet Militis, men hvad jeg vil kalde en virkelig Folkevæbning. Med Hensyn til den Erindring, min ærede Ven gav mig, at jeg, hvis jeg troede at maatte være en Modstander af det af den høitærede Krigsminister fremsagte Forslag, dog maatte tage Hensyn til, at man derpaa gjorde et stort Skridt fremad mod det, jeg som han og han som jeg ønsker, nemlig, et virkeligt, folkeligt, kraftigt Forsvar, kan jeg med Lethed og med Beredvillighed erklære, at jeg haaber, den maa være overflødig. Ganske vist er der Principer og Betingelser, som man ikke tør opgive, som man i alt Fald stylder Fremtiden at holde oppe i deres Reenhed og i deres Bestemthed, men dette ubelækker ikke, at man meget kan modificere og lempe dem i Udførelsen, netop fordi selv den ønskeligste Forsatning fordrer en indledende Tid og en indledende Maade, der nødvendigvis maa have Noget af Fortiden i sig, for at kunne bære det, man vil have ud af Fremtiden. For at vurdere den høitærede Krigsministers Forslag, kommer der mange Hensyn i Betragtning, som det falder vanskeligt især for Lægmænd klart at fremstille, og jeg maa tilstaae, at det vil være saameget vanskeliggere, som jeg allerede er bleven skuffet i een Forventning, jeg havde nærret til Krigsministeren, nemlig den, at han vilde have aabnet disse Forhandlinger med at lede os ind paa det Standpunkt, hvorfra Forsvaret af vort Fædreland i nærværende Dieblit maa betragtes med Hensyn til den hele europæiske Stilling og de Angreb, der maae antages nærmest at true os, samt med Hensyn til de mere indskrænkede Resourcer, vore ulukkkelige Forhold

i 1864 have bragt tilstede. Ganske vist foreligger der i denne Retning et Actstykke, hvorpaa jeg tillader mig at henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed; det er en Skrivelse til Forsvarscommissionen af 30te Mai f. A., hvori begge de daværende Krigsministre fremstille deres Opfattelse af Bestaffenheden af de Angreb, hvorpaa vi maae være fattede, og ogsaa af det Forsvar, hvormed vi maae være beredte til at gaae dem imøde, men ligesom jeg maa tilstaae, at selve denne Fremstilling ingenlunde er saa udtømmende eller saa belærende, at det jo vilde have interesseret os Alle og gavnet vor Opfattelse af de Spørgsmaal, som nu foreligge, dersom vi fra den høitagtede Ministers Ræder havde faaet en hyderligere Fremstilling af dette Forhold, saaledes vil jeg tilstaae, at det forekommer mig, at der i ikke uvæsentlige Punkter maa kunne reises vægtige Tvivl om Rigtigheden af, hvad deri er opstillet. Det er i alt Fald klart, at en lille Stat som Danmark og en Stat i den Stilling, hvori vi nu befinde os, under den faretruende Bevægelse, der har grebet næsten alle europæiske Magter, men i Særdeleshed vore nærmeste og gjennem Aarhundreder farligste Naboer, maa, som den ærede sidste Taler udtrykte sig, være fattet paa Villie til meget store Offre for vort Forsvarsvæsen, dersom vi ellers ikke, som den høitærede Krigsminister med Rette ubhævede, ville opgive os selv og vor Selvstændighed nu og i Fremtiden; men om vi ogsaa skulde være villige og beredte til at gjøre store personlige og materielle Offre, forekommer det mig, at deraf kun følger, at vi skulle bringe disse Offre saa langt og saa vidt, som vi kunne overbevise os om, at den strenge Nødvendighed fordrer. So klare det maa være os, at til Exempel de finansielle Offre, man fordrer af os, ere saa store, at vi næsten kunne frygte for, at de i den Grad ville være overvældende, at vore Kræfter og Hjælpemidler ere borte, naar selve Krigens, naar Prøvelsens Dieblit kommer, desto mere maa det var være Pligt at undersøge, om den høitærede Krigsminister har havt Ret til